

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Remedia incommodorum conualescentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

calidum, vt sanaretur; & y lmiendo lutum ex spuro super oculos cæci, vt visum reciperet, extrahendo; z fel ex intestinis piscis, ad sanandum oculos, in quibus esset albugo. Et propterea dicitur, etiam aqua ei mederi, qui sit aliàs superuicturus: nam si Deus vult sanitatem reddere, id ea via facit, de qua minus cogitatur: quæ vt plurimū est, obedientia prudentibus & Christianis medicis exhibita: quia nō faciet Deus infirmis inobedientibus, & proprias voluntates sequētib; sicut noluit sanari Naaman, donec se subijceret & obediret Eliseo. Refert tamen non parum, q; medici arti suæ virtutē etiā coniungant; & industriæ, ac diligentæ humilem in Deo fiduciam: orantes, vt feliciter euenire iubeat, quæ ipsi præscribunt, quemadmodum monet Ecclesiasticus, de eis dicens; b ipsi vero Dominum deprecabuntur, vt dirigat requiem eorū, & sanitatem propter conversationem illorum. & ita ipsis medicis expedit ratione officij sui, quod multis aliàs erroribus & periculis est expositum. ac propterea favore & auxilio Dei opus habent, ne in illa incidant, cum iactura etiam suæ opinionis, eò quòd plus æquo arti suæ tribuerint.

§. 2. Remedia incommodorum conualescentiæ.

SEd VT ad ipsos infirmos redeamus, necesse est, eos cognoscere impugnationes inimici in reliquijs infirmitatum; & nominatim in conualescentiæ, in qua solent vt plurimū in quinque vitia impingere: gulam scilicet, otiositatem, relaxationes prophanas: inconstantiam in ijs quæ benè proposuerant, dum infirmitate premerentur; obliuionem, & iugritudinem beneficiorum acceptorum.

GULA est veluti dux, prætextu necessitatis, ad vires deperditas reparandas, excedunt enim hoc nomine tam in quantitate, quàm in qualitate ciborum, cum detrimento virtutis temperantiæ: imò aliquando etiam ipsius recuperatæ sanitatis. Gulam sequitur OTIOSITAS, ex prætextu debilitatis: quare nimio somno indulgent, aditumq; pigritiæ præbent, ac tædio piorum exercitiorum, orationis, & familiaris cum Deo consuetudinis, à quo sanitatem receperunt. Et quoniam Dæmones statim accurrunt ad otiosos: non negligunt, eos, ad malas cogitationes, & inutilia desideria incitare. De huiusmodi. n. infirmis, & valetudinarijs, valdè aptè intelligitur dictū illud sapiētis c in desideriis est omnis otiosus. variatū sc. deliciarū, & inaniū colloquiorum, ac recreationū. Nam statim Sathanas, proponit illis RECREATIONES aliquas vitiosas, & PROPHANAS, suiq; status ac p̄fessionis indignas, ad quas tamen facile accedunt, quasi infirmitas potestati eis faceret videndi, audiendi, & de omnibus, quæ illis in mentem veniūt, colloquendi; aut etiam faciendi, quod ipsos aliàs non decet. Ex quo prouenit vt ipsamet d desideria, (vt idem Sapiens dixit) ipsos occidant, crucient scilicet culpīs, & earum remorsibus. Hinc etiam oritur, vt feruentia illa PROPOSITA, quæ in infirmi-

y Ioan. 7. 96
z Job. 6. 9.
Obediens etiam per contraria sanatur.
a 4. Re. 5. 14.

Medicum iuuat pietas.

b Eccl. 38. 14.

Quinque vitia conualescentiæ.

1. Gula.

2. Otium.

c Pro. 13. 4. iuxta LXX

3. Recreatio prophana.
d Pro. 21. 25.

4
Inconstan-
tia.
c. Iob. 15. 33.

5.
Ingrati-
tudo.

c. 2. Para. 32.
25.
4 Reg. 20.
12.
Isai. 39. 1.

Ingratitudo
Ezechie
regis.

g. 2. Par. 32.

Tentatio
virtutem
probat.

tate conceperant, FRIGEScant, sintque quasi *e oliua proiciens florem suum*. Cū enim DEVS ita infirmum emolliuerit, vt flores bonorum propositorum produceret, is in conualescentia ita eos projicit à se, vt nullum fructum adferant. Et ita incidit in quintum vitium, quod est *ingratiitudinis* beneficiorum acceptorum à Deo in decursu infirmitatis, & modo, quo ab ea fuit liberatus: nec eorum aliter est memor, quàm vt cum iactantia quadam & superbia eis referendis recreetur: non dans *gloriam*, DEO, cuius verè est; nec *gratias* agens, quas propter illa meritò debuit.

HORRENDVS est casus Regis Ezechie: cui DEVS in aegritudine adeo fuit ob lacrymas, cum quibus orauit: vt, cum adeo prodigioso miraculo, quale supra retulimus, illi dederit sanitatem, pro cuius gratitudine, laudis Canticum valde pium cecinit, & nihilominus addit Scriptura diuina: *e sed non iuxta beneficia, qua acceperat, retribuit: quia eleuatum est cor eius, & facta est contra eum ira*. Nam cū Rex *Babylonis* misisset ad eum *litteras & munera*, vt de recuperata sanitate illi congratularetur; & intelligere posset miraculum, quod in ea recuperanda DEVS fecerat: Ezechias inaniter letatus ea legatione, *offendit legatis*, non sine iactantia, *omnes* suas diuitias, & *thesauros*, retulitque miraculum, quod illi scire cupiebant: non dans gloriam Deo, qui fecerat; nec eius magnalia prædicans cum intentione & zelo legatos ipsos, & reliquas provinciarum eorum gentes conuertendi, vt verum DEVM agnoscerent, & adorarent; eique, vt par erat, seruirent. Quam ob rem adeo est Deus iratus: vt statim miserit ad eum Isaiam Prophetam, à quo culpæ suæ grauitatem agnosceret. (adeo enim vanitas eum excæauerat, vt culpam suam non agnosceret) minatusque est illi horrendas pœnas, quas Deus statim misisset, nisi humili sua pœnitentia eas præuenisset; & vt in aliud tempus differrentur, impetrasset. Illud verò magnum meritò incutit merum, quod in eo casu addit Scriptura: *g dereliqui eum Deus, vt tentaretur: & nota fierent omnia, quæ erant in corde eius*: quasi diceret: elatus fuit superbia intus in corde suo, ob acceptos à Deo fauores, & beneficia: suis ea meritis tribuens. ideoque permittit Deus tentationem illam: vt superbia, quæ latebat, prodiret exterius, & agnosceretur ac curaretur. Si igitur hæc Regi adeo zeloso & sancto euenerunt: quomodo non timebunt, qui ex suis infirmitatibus conualuerunt, magnaque à Deo beneficia perceperunt, si ingratos se præbeant, & acceptis beneficijs abutantur? Noli multum inaniter tribuere bonis affectibus, ac desiderijs, quæ in tua infirmitate concepisti: non enim quidquid splendet est aurum; nec desideria illa & animi proposita Deo seruiendi adeo sunt solida, & firma: sicut tu existimas, nec humilitati inniruntur, quam tu cogitas. Vt ergo hunc errorem deponas, accedit desertio à Deo; & permittit tentari te, & succumbere. idque interdum, non

vehe-

vehementibus tentationibus, sed leuibus, ac facilibus: quales fuerunt huius Regis. vt ipsa experientia agnoscas; quanta tua sit imbecillitas, & miseria. siquidem parua adeo occasiones sufficiunt, ad te in magna vitia deiciendum; & ex ipsis diuinis beneficijs nouorum peccatorum occasionem cum superbia, & ingratitude fumendam.

Ex alieno igitur periculo disce, cautus esse: daque operam, vt bonorum desideriorum flores, quae DEVS tibi in angustijs infirmitatis dedit, fructum statim proferant: executioni ea mandando, quantum licebit; & fidelem te praebendo in exequendis bonis inspirationibus in gratiarum actionem, ob sanitatem, a Deo propterea forte collatam, quod te ad eas exequendas obtuleris.

MEMOR esto, Christum D.N. non sine causa, cum duos infirmos in suis grabatis iacentes, pedum & manuum vsu priuatos, sanitati restitueret, vtrique dixisse: *h tolle grabatum tuum, & ambula: eosque statim grabatum ipsum supra se sustulisse, & ambulasse.* vt intelligas: quando DEVS sanitatem tibi impertit, suamque voluntatem inspirat: debere te merito in gratiarum actionem statim illam exequi, etiamsi onus sit graue: nam, qui sanitatem dat, vires quoque dabit, ad pondus tollendum, quod cum illa imponit. Quod si Daemon, aut caro tua, & prauis consiliarij, dissuadeant: responde, quod Paralyticus ille cum reprehenderetur, quod grabatum suum tolleret in die Sabbathi: dixit enim: *qui me sanum fecit, ille mihi dixit: tolle grabatum tuum, & ambula.* & hoc mihi satis est, vt id praestem. Quod si in hoc fidelis non eris: merito potes penam timere, quam eidem Paralytico Christus Dominus fuit minatus dicens: *iam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.*

ACCIPERE exemplum eius quod facere debes, in S. illo viro SERVULO paupere & infirmo. de quo S. Gregorius haec refert: quod vsque ad finem vitae in grabato paralyticus iacebat; nec stare poterat: nec vnquam in lecto surgere, vel ad sedendum valebat: nunquam manum suam ad os deducere, nunquam te potuit in latus aliud declinare: nec tamen propterea otiosus vnquam erat. & cum nequaquam literas nosset: ex Eleemolyna tamen, quam accipiebat, Scripturae Sacrae sibi met codices emerat: & religiosos quosque in hospitalitatem suscipiens, hos coram se legere, studiosè faciebat, factumque est, vt iuxta modum suum plene Sacram scripturam disceret: vt seorsim eam meditaretur. studebat autem semper, in dolore gratias agere: hymnis Deo, & laudibus, diebus ac noctibus vacare. Quamobrem promeruit in hora mortis Angelorum laudes in caelo audire: ad quas, dum aurem cordis intenderet. Sancta illa anima carne soluta est. Quae scilicet exeunte, tanta illic fragrantia odoris aspersa est: vt omnes, qui illic aderant in aestimabili suauitate replerentur, quousque corpus eius sepulturae trade-

1.
Bona proposita max. exequere.

2.
h Marc. 2. 11
Ioan. 5. 9.

Grabatum statim tollendum.

3.
4 Dialog. 14

S. Seruli infirmi exercitia.

”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”

retur: in testimonium gloriæ, qua eius anima fruebatur, ob dolores, quos in terra fuerat perpeſſus. Ex quo exemplo, intelliges, feruenti etiam pauperi non deesse, vnde possit *Elemosynas* facere: & licet ægroto, *occupationem* tamen non deesse; & ignarum, inuenire tamen *industriam*, qua sapiens euadat; & quamuis Paralyticum, & manuum ac pedum vsu priuatum: habere tamen *cor & linguam liberâ* ad laudes diuinas decantandas; & gratias continuas Deo suo in medijs suis doloribus agendas. Quod si D. vs ab illis calamitatibus cum liberet: perdurare tamen in diuinis laudibus, ob nouam causam ac titulum, quo ad eas agendas se videt obstrictum.

4
i Luc. 17. 15.
Gratus sis
sanitate re-
cepit.

ESTO denique memor Samaritani illius, quem CHRISTVS Dominus noster cum alijs nouem socijs à lepra mundauit; & tamen solus redijt, cum magna voce magnificans Deum, gratiasque ei agens. cuius fidem animiq; gratitudinem ipse Christus approbavit; reliquorum vero nouem ingratitude & doluit, & reprobauit: quod cum essent Israelitæ, magisq; propterea teneretur ad gratitudinem: eam tamen ingrati neglexissent; non agnoscentes beneficium, nec bonum socij exemplum sequentes. Vt plurimum enim, ex infirmis, qui sanitati restituntur, etiam si in petenda sanitate feruentes omnes sint, & importuni: plurimi tamen sunt in gratiarum actione negligentis. Tu autem da operam, vt sis ex numero paucorum, feruentior in agendis gratijs; quam in petendis: vt DEVS cœlestia sua dona tibi multiplicet, sicut solet ijs, qui se gratos ostendunt.

CAPVT VI.

VLTIMA AD MORTEM INFIRMITAS,
& horrenda illius hora tentationes, earumq;
remedia.

QUAMVIS Sathanas nostræ perditionis audidissimus, toto vitæ nostræ decursu non cesset, horrendis nos tentationibus aggredi, vt suo loco dicemus, & multo minus officium hoc negligat tempore aliarum infirmitatum; in vltima tamen, quæ illum non latet, a iram suam magnam magis ostendit: sciens quod modicum tempus habeat, ad nos aggrediendos: & nisi tunc nos vincat, in æternum se victum mansurum. Cuius horrendi cōflictus depicti sunt in illa visione, quam refert S. Ioannes in Apocalyp. dicens: b Ecce vidi equum pallidum, & qui sedebat super eum, nomen illi MOR S, & INFERNVS sequebatur eum. Quis in illo certamine equus est pallidus, nisi corpus infirmum, macrum, ac decolor ex infirmitate? quis vero illi cum MORTIS cognomine infidet, nisi MORS ipsa: quæ aculeum &

a Apoc. 12.
12.

b Apoc. 6. 8